

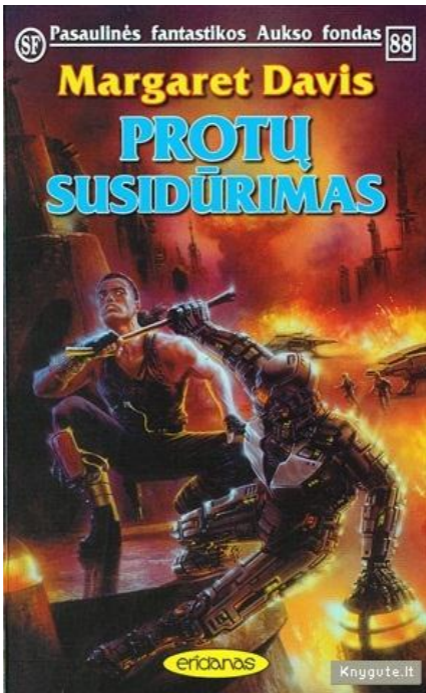
SF

Pasaullnēs fantastikas Aukso fondas

88

Margaret Davis

PROTU SUSIDŪRIMAS

Margaret Davis

PROTU SUSIDŪRIMAS

Mokslinis fantastinis romanas

Įsisavinus tolimąjį kosmosą žmonija pradeda aktyviai vystyti prekybą su įvairiomis civilizacijomis. Kapitonei Kailei Maiklson tenka vykdyti itin atsakingą ir svarbią misiją: į kosminę stoti "Atgimimas" diplomatinėms deryboms atgabenti dviejų priešiškų rasių atstovus. Jos valdomas kosminis laivas atsiduria per plauką nuo žūties paslaptingo kosminio barjero zonoje...

Iš anglų kalbos vertė IRMINA DOMEIKIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"

88 tomas. Serija įkurta 1990m.

Margaret Davis - MINDCLASH

New York, Torbooks, 1995

Copyright © by Margaret Davis, 1995

Cover art copyright © by Luis Royo, 1996

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 1997

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2012

1

Denielis Kinanas nekentė "Atgimimo".

Šią kosminę stotį rentę religiniai fundamentalistai nevertino nei vidinės įrangos įvairovės, nei vaizduotės žaismo. Ilgų, pilkų, monotoniškų koridorių negyveno jokie augalai anei ryškios spalvos. Čia buvo tik kelios nedidelės parduotuvėlės, o ir tos pačios siūlė itin skurdų pagrindinių prekių asortimentą. Vienintelėje parduotuvėje, prekiaujančioje knygomis bei pramoginės muzikos įrašais, kainos buvo tiesiog pasakiškos. Beje, pačių populiariausių pardavime paprastai nebūdavo, nors, tiesą sakant, jų niekam ir nereikėjo.

Visa tai jau savaime buvo blogai, bet Kinanas, mąstydamas apie "Atgimimą", labiausiai neapkentė apribojimų, kurių dėka tokia nesveitinga ir nuošali vieta tapo vieninteliu žemiečių kosmouostu, kuriame galėjo nusileisti toks laivas, kaip "Vidono Galaktika".

Kinanas kilstelėjo neaukštą taurę ir vienu gurkšniu išmaukė gėrimą. Sintetinis alkoholis tučtuoju smogė į galvą, ir Denielį apkurtino baro triukšmas.

"Viskas, gana!" - nusprendė Kinanas ir pasta-

tė tuščią taurę. Galėjai maukti šį gėralą dvidešimt keturias valandas per parą, nė trupučio nesibaimindamas pakenkti savo organizmui, bet kvaitino jis netgi labai neblogai. Kinanas atsistojo, susvyravo ir įsitvėrė stalo krašto, kad neparvirstų. Ne, šiandienai jam tikrai pakaks.

Patalpa buvo sausakimša, ir Denieliui teko skverbtis link išėjimo, stumdant lankytojus pečiais bei alkūnėmis. Siaurame koridoriuje ir pačiame bare nė obuoliui nebuvo kur nukristi. Po kelis mėnesius trukusių karštų ginčų "Atgimimo" Taryba buvo priversta nusileisti į stotį atskrendančių tolimųjų pasaulių gyventojų reikalavimams ir šioje nuošalioje, nepatogioje vietoje leido atidaryti vieną vienintelę pasi-
linksminimo įstaigą.

Bet jei tokiu būdu Taryba mėgino atbaidyti potencialius klientus, tai jai nepasisekė. Vos atvykęs į stotį, žmogus (netgi pirmą kartą atskridęs į "Atgimimą") tučtuoju sužinodavo, kur yra baras, ir netrukus atsidurdavo jame. Beje, nieko nuostabaus: niekur daugiau čia ir nenuėisi.

Kinanas kuo atsargiausiai brovėsi pro minią, bet kiti baro lankytojai nebuvo tokie atidūs. Kai jis galiausiai pasiekė pagrindinį koridorių,

kažkas iš užnugario pastūmė jį tiesiai ant kažkokio vietinio gyventojų. Kinanas stvėrė vyriškį už rankos, stengdamasis pastarojo nepargriauti, bet tamsiai apsilkęs žmogus pasišlykštėdamas jį atstūmė ir dar riktelėjo:

- Eik šalin, girta kiaule!

Kinanas net pagalvojo, kad dabar jam smogs. Jis jau ketino atsiprašyti, bet "Atgimimo" gyventojas kiek įkabindamas puolė šalin, tarsi norėdamas kuo greičiau atsikratyti visų šių svetimšalių, teršiančių jo pasaulį.

Aborigenas neteisis, pagalvojo Kinanas, toliau neryžtingai braudamasis koridoriumi. Jis negirtas. Toli gražu. Kinano gyvenime dažnai pasitaikydavo akimirkų, kai mirtinai norėjosi pasigerti, bet netgi tada sveikas protas neleisdavo taip pasielgti. Girtavimas negali išspręsti jokios problemos. Jis tik apsinkintų padėtį. Iš tiesų Kinanas visiškai nenorėjo gerti. Jis užsiskakė sintalko tik dėl to, kad galėtų dar truputį pasėdėti bare.

Kam jam to reikia? Gal jis ieškojo vienatvės. O gal, atvirksčiai, tikėjosi sutikti kokį nors atsitiktinį pašnekovą. O gal jam paprasčiausiai norėjosi bent šiek tiek užvilinti grįžimą į laivą?

Kad ir kaip ten būtų, Denielis neieškojo už-

maršties. Toks noras kilo tik tada, kai po jo pasirodymo bare įsiviešpatavo slogi tyła. Jis priėjo prie vienintelio laisvo stalelio, atsisėdo, ir aplinkui vėl atgijo kalbos. Bet balsai skambėjo per garsiai, o lankytojai taip dažnai vogčiomis dirščiojo jo pusėn, kad nepastebėti to buvo neįmanoma. Netgi pirmąkart "Atgimimo" bare apsilankę žmonės pernelyg gerai žinojo, kas toks yra Kinanas, ir į atėjūną jie žiūrėjo beveik taip pat, kaip ir vietiniai gyventojai.

"Susidėk su svetimšaliais - ir pats virsi svetimšaliu", - bylojo jų žvilgsniai. "Vidono Galaktikos" ekipažu nepasitikėjo niekas - nei atvykėliai, nei Jungtinio Kosminio Korpuso vadovybė, nei vietiniai gyventojai. Žinoma, šią milžinišką planetos dydžio kosminę stotį sukūrę klerikalai labiausiai norėjo įrengti čia tylų užutekį, kuriame jie galėtų gyventi pagal savo tikėjimą. Jie ir pačiuose siaubingiausiuose košmaruose nesapnavo, jog atsidurs tiesiai ant kelio, jungiančio mikvirių civilizaciją su kitais pasauliais. Žinoma, kai kurie tai suvokė kaip galimybę pagerinti savo planetos sąlygas, įpūsti jai naujos gyvybės, bet religiniai fanatikai, laikantys save "Atgimimo" šeimininkais, visas permainas vertino tik kaip pasekmę ir meldė Dievą, kad visi: ir mikviriai, ir Korpusas, ir pur-

vini ateiviai - prasmegtų skradžiai.

Bet niekas niekur neprasmego, ir galiausiai nelaimingiems šventeivoms teko su tuo susitaikyti.

Šiuo metu tik vienam laivui buvo leidžiama kursuoti tarp žemiečių stočių ir mikvirių civilizacijos. Tai buvo "Vidono Galaktika", sukriošęs krovinežys, priklausantis Maiklsonų šeimai ir pagal kontraktą gabenantis krovinius Korpuso laivui į Sumpalį, priešakinį mikvirių postą. Už tai Maiklsonams buvo leidžiama pervežti mikvirių prekes. Tiesa, beveik visas jas tučtuoju konfiskuodavo kaip kontrabandą, tad pelno iš tokios prekybos buvo nedaug.

Be abejo, Maiklsonams nepatiko "Atgimime" egzistuojančios taisyklės, nukreiptos tiesiogiai prieš juos, bet jie su tuo susitaikė. Pavyzdžiui, Gregui Lukui, antrajam laivo pilotui, buvo apskritai draudžiama apleisti į stotį atvykusią "Vidono Galaktiką". Kinanas vis laukė, kada gi pagaliau Lukas ims nervintis, bet ėjo mėnesiai, o pilotas visiškai niekuo nesiskundė.

Štai taip ir nutiko, jog Denielis Kinanas tapo pačiu nelaimingiausiu žmogumi laive. Kinanas kruopščiai slėpė savo niūrią nuotaiką, bet pats kuo puikiausiai suprato, kad jam nelabai sekasi. Paprastai Maiklsonai gana greit pastebėda-

vo apgaulę kitų žmonių elgesyje. Tą patį galima pasakyti ir apie Gregą Luką, kuris pernelyg gerai pažinojo Kinaną, kad leistųsi apgaunamas. Kad ir kaip ten būtų, jei jie ir pastebėjo jo būseną, tai nieko apie tai nesakė.

Gal jam paprasčiausiai davė laiko pačiam susigaudyti savo jausmuose arba nenorėjo pasirodyti esą nesvetingi. Reikalas tas, jog Maiklsonai pasiūlė jam darbą "Vidono Galaktikoje", ir jis galėjo pasilikti užimame poste tiek, kiek tik norėjo. Bet jei Gregas Lukas jau įsiliejo į Maiklsonų šeimą, tai Kinanas po senovei buvo jiems svetimas ir veikiausiai toks ir liks visada.

Pats Kinanas dažnokai pagalvodavo apie tai, jog reikėtų mesti šį darbą. Juk, galų gale, tik Gregui Lukui ir "Vidono Galaktikai" buvo draudžiama pasirodyti "Atgimime" - Kinanui tie apribojimai negaliojo. Prieš šešetą mėnesių jis atsisakė žvaigždėlaivių piloto patento, bet tebeturėjo liudijimą apie medicininį išsilavinimą. Kinanas galėjo bet kurią akimirką pradėti dirbti bet kurioje planetoje. Gerų psichologų visuomet trūko, o jis - labai geras psichologas. Bent jau kažkada toks buvo...

Pasukęs už kampo, Kinanas susidūrė su dviem vyriškiais ir moterim - visi jie vilkėjo

Korpuso uniformas. Denielis tučtuojau šastelėjo į šalį, užleisdamas jiems kelią. "Atgimime" šitaip elgėsi visi: ir vietos gyventojai, ir atvykėliai iš kitų pasaulių.

Prie doko, kuriame stovėjo "Vidono Galaktika", jo laukė dar vienas sargybinis, du saugumo tarnybos postai ir jungiamasis tunelis, tris kartus ilgesnis už įprastinį. Kažkas saugumo tarnyboje nusprendė, jog visos šios saugumo priemonės jiems padės tuo atveju, jei kvantagyvya paslaptingos kilmės būtybė - pamėgins prasiskverbti į kosminę stotį. Žinoma, tai buvo klaidingas įsitikinimas, bet niekas Maiklsonų laive dėl to nesiginčijo, nes laivo padėtis "Atgimime" ir šiaip buvo pakankamai kebli.

Saugumo tarnybos darbuotojai nepatikrino Kinano asmens pažymėjimo. Jie praleido jį tolyn, ir kai už jo nugaros užsivėrė vartai, Denielis pasipiktinęs pagalvojo, kad čia, stotyje, jis vargiai galėtų tikėtis likti inkognito. Gali kiek tik nori svajoti apie pasivaikščiojimą tokioje vietoje, kurioje jo niekas nepažins, bet tenka taikytis su mintimi, jog "Atgimime" tai neįgyvendinama.

Kinano žingsniai dusliai aidėjo milžiniškoje tuščio doko erdvėje. Čia, gretimuose angaruose, galėjo stovėti laivai, turėjo gyvai skambėti

žvaigždėlaivių pilotų, įvairiausių maklerių, tarpininkų ir oficialių vietos valdžių atstovų kalbos; įvairiomis kryptimis privalėjo judėti visokiausi mechanizmai, iškraunantys kosminius laivus ir gabenantys į juos prekes. Bet šis dėkas liko tuščias. "Vidono Galaktikoje" galėjo slypėti mirtina grėsmė, ir todėl žvaigždėlaivis turėjo būti visiškai izoliuotas nuo išorinio pasaulio.

Prisiartinęs prie jungiamojo tunelio, Kinanas sulėtino žingsnį. Ilgas, blausiai apšviestas koridorius atrodė ypač nejaukiai, oras jame buvo suspaustas, sunkus, ir Denielis vargais negalais įveikė staiga įsiplieskusį troškimą apsigręžti ir nerti atgal. Kad ir kaip ilgu buvo stotyje, žvaigždėlaivyje kartais būdavo kur kas blogiau.

Tuščiam pagrindiniame "Vidono Galaktikos" koridoriuje degė tik signalinės lempos. Kinanas pagalvojo apie tai, jog šiandien jis užtruko stotyje ilgiau, nei paprastai, ir ilgiau, nei ketino. Bet tai visai nesvarbu - niekam ir į galvą nešautų dėl jo nerimauti. "Atgimime" neįmanoma pasiklysti.

Pasiekęs mažytę atšaką, kertančią pagrindinį koridorį, Kinanas pasuko link savo kajutės, stengdamasis nesidairyti į šalis ir nekreipti

dėmesio į rausvą aplinkos švytėjimą. Kvanta, matoma tik kaip šviesos srautas, dabar tapo kur kas ryškesnė, nei prieš keletą mėnesių, ir kartais silpna jos pulsacija jau ryškiai skyrėsi sienų fone. Beje, pastaruoju metu svetimoji gyvybės forma išplito visame laive ir prasišverbė į visas žvaigždėlaivio patalpas, - į visas, išskyrus Denielio Kinano kajutę. Šio kambario sienos po senovei liko ramios ir pilkos.

Kinanui žingsniuojant pro valgyklą, staiga atsivėrė durys ir ant slenksčio pasirodė Gregas Lukas. Jis vilkėjo tamsiai mėlynas kelnes ir šviesiai žydrą palaidinę - tokią, kokias paprastai dėvi komercinių žvaigždėlaivių pilotai. Tamsūs antrojo piloto plaukai buvo tvarkingai sušukuoti, o ryškios pilkos akys ramiai ir patikliai žvelgė į pašnekovą.

- Denieli! - draugiškai prabilo jis. - Tu sugrįžai! O aš jau pamaniau, kad nusprendei pasilikti stotyje visai nakčiai.

- Ne, tik jau ne "Atgimime"!

- O ką, ten išties taip blogai?

- Bent jau nelabai gerai. - Kinanas perdavė pilotui krepšį, kurį atsinešė su savimi. - Štai, aš atnešiau tai, ko prašei.

Lukas probėgom peržvelgė krepšio turinį,

paskui vėl dirstelėjo į Kinaną ir atsargiai pasiteiravo:

- Na, kaip, ar viskas gerai?

- Taip, žinoma.

- Tu įsitikinęs? Denieli, tu atrodai šiek tiek sutrikęs. Džonas Robertas sakė, kad šiandien jam vienoje parduotuvėlėje kilo problemų. Regis, pas Brekmaną. Pardavėjas atsisakė jį aptarnauti. Džonas nepradėjo triukšmauti, nes kitose parduotuvėse viskas klojosi normaliai, bet jis sako, kad jausmas nebuvo malonus. Pamaniau, kad gal ir tau nutiko kažkas panašaus.

- Ne, - trumpai tarstelėjo Kinanas ir pasuko link savo kajutės.

- Palauk, Denieli, - Lukas pamėgino paimti jį už rankos, bet Kinanas staigiai ir piktaai ją ištraukė.

Apgailestaudamas, jog prarado savitvardą, Kinanas pamėgino akimirksniu nusiraminti, bet buvo jau per vėlu: Luko akys net aptemo iš nuoskaudos.

- Denieli, kas tau nutiko? - neramiai paklausė antrasis pilotas.

Kinanas ketino atsakyti, bet padarė klaidą - dirstelėjo į mirgantį kvantos švytėjimą, o po

akimirkos ir Lukas, pasekęs jo žvilgsnį, taip pat išsižiojo iš nuostabos.

Kvanta galėjo išplisti visame laive, bet iš tiesų prisirišusi buvo būtent prie Luko. Kad ir kur eitų antrasis laivo pilotas, jį be paliovos lydėjo ryškus mirgančios šviesos pluoštas. Paprastai kvanta lėtai pulsuodavo, pamažu keisdama spalvą nuo rožinės į geltoną ir atvirksčiai. Bet kai Lukas nusimindavo, pulsacija paspartėdavo, o spalvos tamsėjo, įgaudamos pikta lemiantį atspalvį. Štai ir dabar, kaip pastebėjo Kinanas, Luką lydintis šviesos stulpas mirgėjo niūria rausvai oranžine liepsna. Ir net būdamas tikras, kad jokio pavojaus nėra, Kinanas nenorom žengtelėjo atgal.

Kai kurie mokslininkai iš Korpusui priklausančio mokslinių tyrimų laivo "Šiaurinė Žvaigždė" tikino, kad kvanta nėra gyvas organizmas - bent jau ne ta prasme, kurią šiai sąvokai suteikia žmonės. Tačiau Lukas kategoriškai prieštaravo tokiai nuomonei, jis tvirtino, jog kvanta galvoja ir jaučia taip pat, kaip ir visos kitos gyvos būtybės. O Denielis Kinanas tvirtai žinojo tik viena: kad ir kaip vadintųsi šie padarai, jie - tikri parazitai. Nesugebėdama patirti žmogiškų pojūčių, kvanta pasinaudodavo jausmais tų, kurių šešėliu ji tapdavo. Šiuo

momentu jos "šeimininku" buvo Gregas Lukas, ir kvanta užmezgė su juo tokį tvirtą psichinį ryšį, jog nutraukti jį galėjo tik paties Luko mirtis.

Beje, atsirado tam tikrų įrodymų, kad tas ryšys ne tik psichinis. Kad ir kaip ten būtų, su kvanta susiliejęs Gregas jau nebepriaugo ir nebemetė svorio - kad ir kiek valgytų. Dabar Lukas miegodavo kur kas trumpiau, nei anksčiau, bet užmigdavo taip kietai, jog pažadinti jį galėjo tik pavojaus signalas. Kinanas visiškai nenorėjo įtarinėti kvantos, bet, tapęs visų šių metamorfozių liudininku, tiesiog nebegalėjo tvardyti.

- Atleisk, man labai gaila, - liūdnai pratarė Kinanas. - Nežinau, kas man užėjo. Tu mane išgąsdinai.

Buvo aišku, jog Lukas nepatikėjo, bet neišsivadė. Jis tik šyptelėjo ir atsakė:

- Man taip pat labai gaila. Nereikėjo liesti tavęs neįspėjus. Bet aš dažnokai pamirštu apie tas saviginos priemones, kurių tave mokė motina. Žinoma, tu negali taip staiga atsikratyti visų vaikystėje įgytų refleksų, - Lukas dirstelėjo į šalį ir pridūrė: - Gerai, jei leisi, aš eisiu ant tiltelio - prieš skrydį privalau patikrinti sistemas....